

РЕШЕНИЕ

№ 1844

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 22.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **680** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗД) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Б. Р. против решение № 563/20.12.2022г. по преписка № 392/2021г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД). Ответникът и заинтересованите страни (ЗС) Т. Б. Д. и Сдружение «Клуб плувни спортове – О.» чрез процесуалните си представители оспорват жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред КЗД е образувано по жалба вх. № 44-00-2932/30.08.2021г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-3069/15.09.2021г. на КЗД, подадени от С. Б. Р. срещу Т. Б. Д. - председател, А. Е. Л. - секретар и Р. Г. Ф. - член на Управителния съвет на Сдружение „Клуб плувни спортове - О.“. Жалбоподателят е оттеглил оплакванията си срещу последните две лица в открито заседание пред КЗД, проведено на 02.11.2022г. С решение по протокола от това заседание (л.66-70) КЗД приела, че няма да се произнася по исканията срещу тях. Жалбоподателят е присъствал на това заседание и не е оспорил така постановеното решение.

С процесното решение КЗД установила, че ответните страни Сдружение „Клуб плувни спортове - „О.“ и Т. Б. Д. - председател на сдружението, не са осъществили

пряка дискриминация по защитените съгласно чл.4, ал. 1 от ЗЗД признаци „образование“ и „обществено положение“, по отношение на жалбоподателя С. Б. Р. и оставила без уважение неговата жалба и допълнението към нея, по следните мотиви. От фактическа страна комисията установила, че по преписката не се спори, че жалбоподателят плува в стопанисвания от Сдружение „Клуб плувни спортове - О.“ /Сдружението/ басейн, находящ се на адрес: [населено място], [улица]. Жалбоподателят подал заявление за членство в сдружението, входирано под № 1/08.07.2021г. На заседание, проведено на 21.07.2021г., Управителният съвет (УС) на сдружението единодушно приел решение, с което отказал членство на жалбоподателя. Отказът е мотивиран със съображения, че за членове на сдружението не могат да бъдат приети лица, които с поведението си уронват престижа на сдружението в което членуват, каквато информация е постъпила към ръководния орган на сдружението, касаещо поведението на заявителя. Били изразени оплаквания от посетители на басейна и персонал. З. многократно е нарушавал реда в плувния комплекс, държанието му е арогантно, провокативно, както към гражданите, така и към персонала на плувния комплекс. УС намерил също, че заявителят не е обективирал в достатъчна степен готовност да полага лични усилия за постигане на нестопанските цели на сдружението, възможност да подпомогне в осъществяване целите за което същото е създадено и дейността му, съпричастност с целите на сдружението, както и знанията и професионални качества, с които да допринесе за развитието на дейността на същото.

Съставът на КЗД приел въз основа на тези мотиви, че жалбоподателят многократно е нарушавал реда в плувния комплекс, като държанието му е било арогантно както към посетителите, така и към персонала на плувния комплекс. От това заключил, че ако жалбоподателят е бил приет за член на сдружението, същият с поведението си е щял да наруши разпоредбата на чл.11, т.3 от неговия Устав, съгласно който: „Всеки член на сдружението е длъжен да работи за издигане и утвърждаване на обществения авторитет на сдружението“. Засадаващият състав взел предвид, че съгласно Устава, УС няма задължението да приема за негов член всяко лице, подало заявление за членство и не е длъжен да мотивира отказа си, а само да информира при одобрение.

Посочва се в мотивите на оспорения акт, че съгласно чл.4, ал. 1 от ЗЗД е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. В хода на производството, жалбоподателят не посочил лица за сравнение, които да са били в същата хипотеза, но са били третирани по-благоприятно в сравнение с него. Нито в Устава, нито в друг документ се изисква от кандидатите за членство в сдружението да посочват образованието и общественото си положение. Поради това съставът на КЗД приел, че ответните страни при разглеждане на заявлението за членство на жалбоподателя не са били наясно с неговите образование и обществено положение, тези факти са били напълно неизвестни за сдружението и неговия председател. Ето защо, те не са осъществили дискриминация по защитените съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗД признаци „образование“ и „обществено положение“.

Посочва се в мотивите на оспореното решение и, че съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗД, пряка

дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Сдружението няма властта да ограничи не само жалбоподателя, но което и да е друго лице от участие в обществения живот. По тези съображения съставът на КЗД приел, че дискриминация в случая не е налице.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват извод, различен от формирания от административния орган. Жалбоподателят не сочи доказателства за обстоятелства, различни от възприетите в производството пред КЗД, а и не твърди такива обстоятелства; в това число, не оспорва факта, че е имал разногласия с други лица в плувния басейн, както са били описани от УС. Спорът се свежда до това, дали уставът на сдружението предпоставя дискриминация на лица, желаещи да се присъединят към последното, които обаче не са получили одобрението на УС. Съдът в настоящия състав намира, че такава дискриминация не е налице.

Видно от съдържанието на устава, представен по делото, съгласно чл.9, ал.2 член на сдружението може да бъде всяко пълнолетно лице, което споделя целите му и средствата за тяхното постигане, изпълнява неговия устав и плаща редовно членските си вноски. Тази възможност за лицата не е обвързана със задължение на органите на сдружението да приемат нови членове. Съгласно чл.13 от устава, членовете се приемат от УС, който при одобрение дава своето съгласие. Последното е предоставено на дискрецията на УС, която е допустима съгласно специалния закон. Съгласно чл.25, ал.1, т.4 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел (ЗЮЛНЦ), общото събрание на сдружението приема и изключва членове. Това си правомощие обаче общото събрание може да възложи на УС, по арг. от ал.2 на чл.25 от ЗЮЛНЦ, тъй като не е посочено сред тези, за които възлагане на други органи не е допустимо – а именно, правата по ал. 1, т. 1, 3, 7, 9, 11 и 12. В случая жалбоподателят не е съгласен с отказа за членство, което обаче от една страна не е гарантирано от закона, а от друга страна, обстоятелствата по делото налагат безпротиворечив извод, че отказът не е мотивиран от неблагоприятно третиране според някой от признаците, посочени в чл.4, ал.1 ЗЗД, а от предходни конфликти между страните.

В тази връзка следва да се отбележи и следното. Разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗД неизчерпателно посочва признаците, въз основа на които може да бъде осъществена пряка или непряка дискриминация. Същата е абсолютно забранена от този закон, като е необходим съпоставителен критерий – едно лице да бъде по-неблагоприятно третирано спрямо друго по посочените в закона признаци. В административното производство е правилно преценено, че подобни „лица за сравнение“ жалбоподателят не е посочил. Твърдяната от него дискриминация въз основа образование и обществено положение е ирелевантна, тъй като уставът на сдружението не изисква кандидатите да посочат такива данни. Съгласно този устав, членове могат да бъдат лица, обвързани с плувната дейност, спортисти, с професионален опит, но никое от изброените не е задължително изискване, макар и в голямата си част сдружението да се състои от такива членове. Това фактическо състояние не може да бъде приравнявано на изискване за образователен ценз или индикации за вид обществено положение. Сдружението не е било наясно с образованието и положението на жалбоподателя, както Комисията правилно е приела, и съответно, че подобен вид дискриминация не е налице.

В чл. 4, ал.2 ЗЗД е дадена легална дефиниция за пряка дискриминация. Това е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Както беше посочено по-горе, законът дава неизчерпателен списък на признаците, въз основа на които се осъществява пряка или непряка дискриминация. Това са пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Признаците „образование“ и „обществено положение“ в действителност са част от неизчерпателния списък по ал. 1, но от административното производство не става ясно кои са сравнимите обстоятелства, от които да е видно, че е осъществена дискриминацията.

Предвид изложеното и и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено в установената форма от компетентен орган. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и решението е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Предвид чл.40, ал.3 от ЗЗД, сумата е дължима на КЗД.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. Р., с ЕГН [ЕГН], против решение № 563/20.12.2022г. по преписка № 392/2021г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА С. Б. Р., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: